

Korintským 6:16 Jaké spojení chrámu Božího s modlami? My jsme přece chrám Boha živého. Jak řekl Bůh: 'Budu přebývat a procházet se mezi nimi, budu jejich Bohem a oni budou mým lidem.'

ROCKOVÁ HUDBA (Notes on music – Carol and Louis Torres)

HISTORIE – vliv hudby na mentální a morální rozvoj společnosti

50. léta 20. století

Nástup televize a s ním protiútok rozhlasu šířícího nový agresivní hudební styl – Rock and roll

Bill Haley and his Comets – Rock around the clock (houpej se kolem hodin)

Elvis Presley – You are nothing but the hound dog (nejsi nic jiného, než lovecký pes)

Beatles – propaguje drogy a východní mystiku (Lucy In the Skies with Diamonds – LSD...)

Bob Dylan – se stává „svědomím rockového pokolení“. Spojil svůj hlas a svou záhadnou schopnost přetransformovat „bezciľnou VZPOURU A HNĚV – tak základní součásti rock and rollu do impulsu nasměrovaného do společnosti k určitému činu.“ (*William J.Schafer, Rock Music – Augsburg Publishing House, 1972*)

60. léta 20. století

Období známé pro nárůst užívání drog, vzpoury, výtržnosti, odpadnutí, kriminalitu, květinové děti, nemanželský sex, epidemie pohlavních chorob, vlny násilí na ulicích, nárůst rozvodovosti a zničených domovů. Ani jedna manifestace či výtržnost se neuskutečnila během tohoto období bez skandování některé z populárních rokových písní. Každá norma byla zpochybněna, každá ctnost snížena. Každá autorita ztrapněna. Ovoce nového hudebního stylu na amerických ulicích byl chaos, ořes a úpadek. Desetiletí končilo příšerným násilím ve Vietnamské válce.

70. léta 20. století

Vince Furnier, novým jménem Alice Cooper, syn kazatele, jenž trávil denně hodiny před televizní obrazovkou, myslí, že ví, co svět potřebuje, uzavřel na seanci smlouvu s ďáblem. Přijal jméno „17.století“ výměnou za ďáblovu požeňání. Odstartoval kariéru jako rockový hudebník a byl znám pro své předstírané popravy dětí. Když se to již „okoukalo“, začal používat živá kuřata a trhal jim nohy i hlavy, které pak odhazoval do publika. Ač ohavné, pro některé to nestačilo. V písních „Pcold Ethyl“ vychvaluje sex s mrtvými a v jiné populární písni „I love the Dead“ napodobuje na pódiu sex s mrtvolou. Jiné skupiny začínající se satanismem praktikovali na pódiích levitace (vznášení).

80. léta 20. století

3 nejpopulárnější skupiny Ameriky se opět odchylují stejným směrem. V novinách Seattle Post-Intelligencer, z 12.4.1980, p8B Kingsbury Smith vyjadřuje toto pozorování: „Co mohou rodiče očekávat během tohoto desetiletí, když rocková hudba zastává sadismus, masochismus, krvesmilstvo, nekrofilii (sex s mrtvolami), homosexualitu, sodomii (sex se zvířaty), znásilňování, kriminalitu a navíc stále přítomnou vzpuru, drogy a promiskuitu (střídání partnerů)? Odpověď je zřetelná a ohromující.“ V této době opravdu hudba pokračovala ve svých oslavách hříchu s ještě menším studem. Od roku 1981-85 došlo k 100 % nárůstu otrav z drog. Během prvních 6 měsíců 86. roku bylo zaznamenáno jen v jedné Dallaské nemocnici více drogových otrav, než za celý minulý rok ve všech nemocnicích dohromady. Crack – zdrogování je slovo vládnoucí v mnoha městských čtvrtích. Hospodářství mnoha států a měst se stává zcela závislo na drogovém obchodě. Alarmující rychlostí roste množství homosexuálů a rychle se stávají respektovaní v mnoha kruzích. Získávají jedno z nejsilnějších a nejúspěšnějších lobi v Kongresu. Bezuzdně se šíří promiskuita a s ní svázané pohlavní choroby. Povědomí o AIDS snižuje řešení ostatních pohlavních chorob, protože za krátký čas, kdy byl popsán se rozšířil tak, jako ostatní nemoci a z toho nejvíce u drogově závislých. Epidemické proporce nabírají nejen AIDS, ale dalších 35 pohlavních nemocí. Roste kriminalita, zvyšuje se množství sebevražd. Masochismus, sadismus, krvesmilstvo, nekrofilie jsou stále více a více běžné. Porušování zákonů je populárním pravidlem. Velmi se snižuje úroveň vzdělanosti a gramotnosti. Šíří se skupiny se stále tvrdší, rychlejší a agresivnější hudbou. Hard rock, Heavy metal, Speed metal a jiné vznikající styly již nepočítají s líbivostí melodie či projevu. Krutost, oslava satana, výsměch Bohu, zaměření na sex, drogy a vlastní popularitu jsou charakteristické rysy moderních stylů. To jsou také tóny, jimž celý svět naslouchá v deviantní hudbě plné vzpoury. Ať tomu věříme nebo ne, miliony následují příkladu zpěváků a poselství jejich hudby.

Cíl Rocku je tedy - Vzpoura, anarchie, opuštění, nespokojenost, nemorálnost...

Filosof Aristoteles řekl o hudbě: „Jakákoli hudba je tvořena melodií a rytmem... Hudba má schopnost formovat charakter. Způsob aranžmá je tak významný, že je možné rozlišit vliv různých druhů hudby na charakter. Jeden například působí melancholicky, jiný přecitlivěle, další podporuje útek z reality, jiný sebekontrolu, jiný nadšení a tak dále.“ (Aristoteles, Politika, 1339a,b). Platón navazuje: „Když se mění druhy hudby, základní zákony státu se mění s nimi. Tento duch povolování totiž zachází do domovů, nepozorovaně proniká do způsobů a zvyků a působí ještě větší mocí. Zasahuje jednání člověka s druhými a formy dohod se dostávají do vyhlášek, zákonů a ústav. V nevýslovné bezohlednosti to však nakonec končí přehlížením všech práv – osobních i veřejných.“ (Platón, Republika, kniha IV, str. 425) To bylo napsáno 400 let před Kristem. Ale co vypovídá většina současných kritiků?

Howard Hanson vedoucí skladatel Eastmannovi Školy Hudby uvádí: „Hudba je překvapivě lstivé umění s bezpočetným množstvím měnících se emocionálních významů. Tvoří ji mnoho součástí a v poměru k těmto komponentům může být buď zklidňující nebo nabuzující, povznášející nebo vulgarizující, přemýšlivá nebo vedoucí k orgiím. Může působit silou pro dobro nebo i pro zlo. (Howard Hanson, „A Musician's Point of View Toward Emotional Expression.“ American Journal of Psychiatry, svazek 99, str.317). Hudba je tedy médiem – prostředníkem, kterého Bůh učinil k povznesení člověka avšak satan zneužívá k jeho degradaci.

Není překvapením, že „jak filosofové, tak komentátoři vyzdvihují dvojí účinek hudby. Hudba může být silou pro dobro vedoucí k čistým, duchovním, vzácným či vznešeným hodnotám. Může být ale i silou pro zlo, vzrušující pouze tělesnost, smilstvo a jiné rozvratné morální jednání.“ Collierova encyklopedie (1965, svazek 17, str. 2, heslo „Hudba“).

Jiný skladatel a dirigent Dmitrij Tiomkin uvádí: „Fakt, že nás hudba může vybudit či utlumit je známý od dávných časů. To byla asi její hlavní funkce v dávné historii (Viz. Daniel 3). Zůstává tomu tak také u jednoduchých společenství, jež stále existují v dálných koncích světa. V civilizovaných zemích se hudba stává více a více prostředkem pro komunikování příjemných pocitů a ne pro šíření zmatku. Ovšem v dnešní populární hudbě se zdá převládá návrat k prudkosti a dospívající, kteří ji trvale poslouchají, jsou vtlačeni do vřavy. Už více nezůstávají uvolněnými, důvěřivými dětmi.“ Los Angeles Herald-Examiner, August 8, 1965, str. 9J.

Skladatel a textař pop-rocku navazuje: „V tomto významu jsou Beatles částí řetězu. A) Beatles otevřeli cestu rockové hudbě, B) Rock změnil kulturu, C) Kultura změnila nás.“ Podell, str. 48. Mohli bychom dlouze pokračovat, protože tato zákonitost je všeobecně přijímaným a rozpoznávaným konceptem. HUDBA OVLIVŇUJE SPOLEČNOST. A to dokonce JEN SAMOTNÝ DRUH HUDBY. Slova pouze slouží k tomu, aby účinek hudby byl zřetelnější, nebo naopak v některých případech více matoucí.

Je možné, že by tato zákonitost platila jen venku, mimo naši církev? Můžeme počítat, že věřícím se zhoubný vliv agresivní rockové hudby vyhne. Žel, že se žádné společenství nevymaní degradujícím vlivům nevhodné hudby. Toto médium – rocková hudba, je společným jmenovatelem vzpoury proti normám, autoritám a proti Bohu samotnému, bez ohledu na společenskou třídu, barvu či vyznání jejich posluchačů. Její zhoubný vliv si tak nachází cestu do našich domovů, škol ano dokonce i do našich sborů.

PRAVIDLA RYTMU

Bůh stvořil harmonii

Když Bůh plánoval podivuhodný vesmír, jež se měl stát domovem lidstva, toužil v něj uvést věčné štěstí, zájem, pokoj a harmonii. Od těch nejmenších částic k těm největším kolosálním a slavným tělesům, vše bylo stvořeno v souladu s Jeho zákonitostmi a zachovávalo Jím vtisknutou harmonii. Ani jeden zjevně bezvýznamný detail nebyl bez vlivu na okolí. Vše s úžasnou jednotou zapadalo do jedinečného celku. Každý prvek Božího stvoření zde byl pro dobro jiného. Nesobecký zákon dávání prolínal vším a vracel se zpět v nezměrném požehnání ke každému stvoření. Existovaly cykly uprostřed jiných cyklů a systémy uprostřed jiných složitějších systémů. To vše tvořilo Božskou atmosféru harmonického rytmu. Každá hmotná věc, zvuk, či obraz Byla stvořena Božím slovem.

Slovo – zvuk – jistá frekvence – je ovšem úžasná energie. Zvuk je totiž tvořen ze synchronizovaných pulsací – jinými slovy rychlého vibrování molekul a atomů. Kupodivu není to tak jen se zvukem či hudbou, ale s každým atomem tvořícím náš hmotný svět. I oni jsou pouhou energií. Židle na které dnes sedíme je pouhým rychlým kmitáním atomů a molekul, jejichž frekvenci těžko postřehneme okem. Lidské tělo, jeho funkce i orgány stojí taktéž na principech oné synchronizované pulzace a pravidelném rytmickém pohybu atomů a molekul.

V našem relativně malém světě nikdy nepřestáváme žasnout nad komplikovaností a citlivou rovnováhou našeho ekologického systému. Stejně tak se nepřestáváme obávat rizik jimiž ohrožujeme vlastní přežití v důsledku naší nedbalosti a lhostejnosti vůči této křehké harmonii. A jak je tomu s narušením Bohem stanoveného rytmického vzoru našich těl? Je možné, že jejich vychýlení se člověku nijak nevmstí?

Harmonie lidského těla je založena na rytmu

Tato stejná rovnováha, ten stejný vztah závislosti cyklů a rytmů je v lidském těle zvláště zjevný. „My lidé jsme ve své podstatě RYTMICKÉ BYTOSTI. Vše od cyklů našich mozkových vln, po tlukot našeho srdce, náš cyklus trávení, či spánkový cyklus – vše pracuje v rytmech. Jsme vlastně hromada cyklů naskládaná na jiných cyklech, takže jsme uvnitř jasně organizovaní jak k vytváření, tak k reagování na rytmické projevy.“ (Carole Douglis, „Bušení pokračuje“, Psychologie dnes, Listopad 1987, str. 42)

Je tedy jasné, že narušení této citlivé harmonie rytmů lidského těla bude mít po jisté době naslouchání nepřirozených rytmů za následek porušení mnoha funkcí lidské bytosti. Změna činnosti mozku – paralyzování vůle, vydráždění pohlavní a nervové soustavy, ovlivnění emocí až agresivitě, nebo naopak jejich utlumení až k depresím, podvědomé nemorální jednání, hypnotické stavy vedoucí ke změně myšlení, to vše je následek využívání pro tělo nesouhlasných rytmů. Jedním z takto protichůdných rytmů je právě rytmus Voodoo hudby, používané při afrických kultických rituálech, jež vedla k tranzům, odpojení myšlení či levitacím. Synkopický rytmus Voodoo písní se stal základem pro dnešní rockový rytmus.

„V posvátných obřadech a šamanských rituálech se hudba používala od pradávna. Nedávné výzkumy potvrdily, že zvuk je možné používat na ovlivnění a změnu mozkového vlnění. Změny těchto hodnot vytvářejí změny vědomí, což může vyvolávat různé MYSTICKÉ STAVY. Ti, kteří využívají zvuk pro duchovní či magické záměry si toho často nejsou vědomi. Zkoumání těchto praktik od hinduistického používání mantry po šamanskou praxi monotónního prozpěvování a bubnování však ukazuje, že principy rezonance jsou běžně používané na NAVOZENÍ EXTÁZE, akustické působení změny osobnosti či naopak na léčení. Vztah mezi okultními vědami a zvukem může vypadat na první pohled velmi vzdáleně. Ale už ve starých tajemných školách Egypta, Říma, Řecka, Tibetu a Indie či jiných centrech vzdělání, bylo používáno zvuku vysoce propracovanou vědou – ZALOŽENOU NA POCHOPENÍ VIBRACE – primární síly ve vesmíru.“ (Jonatán Goldman „Healing sounds, The power of Harmonics“) V křesťanství je tedy mnoho denominací, zvláště mezi charismatickými církvemi, které používají hudbu, jako hlavní prostředek na vytvoření uvolněné atmosféry pro vyjadřování pocitů. Takto použitá hudba slouží stejnému záměru, jako hudba při manipulování domorodých či mystických kultů. Kdo stojí v pozadí za extatickými a hluboce emocionálními prožitky, pokud synkopický rytmus dokáže odpojit centrum vůle a úsudku (jediné místo skrze které komunikujeme s Bohem)? Kdo má eminentní zájem o získání nadvlády nad lidským myšlením a cítěním? Není nutné připomínat, že to, co Spasitel světa vykoupil svou drahocennou krví – svobodné rozhodnutí člověka, je hlavním cílem útoku Satana. Hudba je jeho jedním z nejmocnějších nástrojů, jak získat přímý přístup k ovlivnění našeho myšlení.

Mnozí populární zpěváci jsou si toho vědomi. Jimi Henrix, kytarový hrdina, který zkomponoval hit „Voodoo child“ představuje sílu hudby jako média na vytváření atmosféry a názorové naočkování myslí lidí: „Naši hudbu děláme tak, jako elektrickou církevní hudbu – jako nový druh bible, ne Bible jakou najdete na stolcích v hotelech, ale bible, kterou nosíte ve svých srdcích, která Vás naplňuje pocity. Snažíme se vytvářet naši hudbu tak volnou a působící tvrdě, aby zasáhla DUŠI, aby ji OTEVŘELA. Je to jako šoková terapie nebo jako otvírák na konzervy... Chceme, aby si uvědomili, že naše hudba je duchovní, stejně jako chození do kostela“ (David Henderson, „Scuse me while I kiss the sky“ Bantam Books, 1978, s. 9-10).

Jaký je tedy rytmus přijatelný pro naše tělo? Přirozené rytmy jsou u hudby s 2/4 nebo 4/4 taktem. Důraz na první dobu je pro nás vlastní jak při systole u srdečního úderu tak při nádechu či soustředění mozku. Synkopický rockový rytmus ovšem klade důraz na 2. či 4. dobu a tím vyvolává pro tělo nepřirozený rytmus. I když má každý člověk sobě přirozený rytmus – někteří jsou pomalejší, jiní zase přirozeně rychlí či hyperaktivní, **tělo reaguje na hudbu přizpůsobením se jejímu rytmu.** Jak to poznáme? Často se nám bez našeho vědomí začne hýbat noha a pohupovat tělo v cizím rytmu. Rockoví bubeníci navíc často neprodukují jen 1 rytmus. Obratní zvládnou dokonce rytmy 4 (každou rukou a nohou zvlášť). Směsice těchto cizorodých rytmů doslova tělo vyšine do zmatku. Tělo tápe na který rytmus reagovat a člověk je vyprovokován k hyperaktivitě či agresivitě nebo odveden k nespokojenosti, útlumu a depresi. Rychlým rytmem pak dochází k zakrnění intelektu, vůle a úsudku, což jsou hlavní bariéry ochrany člověka před zlem. Mozek se pak stává nechráněnou zahradou, na níž může kdokoli vyset semena plevelu svých poselství. Bez našeho vědomého souhlasu pak proudí do podvědomí poselství anarchie, vzpoury, sexuální nevázanosti, pohrdání autoritami i samotným Bohem. Ať chceme či nechceme jsou tam vyryty a jejich hořké ovoce pak působí nejednomu křesťanu velké boje.

Může tedy hudba ovlivňovat morální úroveň společnosti? Má také vliv na funkce lidského těla a myšlení? Mnozí si tento fakt nechtějí přiznat a dávají přednost volbě oblíbených stylů podle vlastní chuti. Není to však velmi nebezpečné experimentování?

Základní prvky hudby

Hudbu tvoří kombinace a rovnováha mezi 5 základními prvky. Je to MELODIE – tóny sestavené tak, aby vytvořily nápev, BARVA TÓNU – vlastnost zvuku vyprodukovaná nástroji či hlasem, HARMONIE – naskládání tónů tak, aby tvořily akordy, RYTMUS – specifický přiděl času daný pro notu či sylabu ve verši, nebo časová míra skládání hudby a TEMPO – jak rychle či pomalu bude rytmus hrán či zpíván.

I když se nám to může zdát nepochopitelné, všechny tyto prvky hudby jsou složeny z **rytmických vibrací či rytmických cyklů**. Tóny jsou tvořeny specifickými vibracemi, jejichž množství určuje čistotu a intonaci každého z nich. Všechny zvuky jsou vibrace. Například mezinárodní hodnota tónu A je 440 vibrací za minutu. Také barva tónu je dána vibracemi příděchu a také přítomností povrchových zvuků, vhodných vibrací a hlasových či mechanických zvuků. Také harmonie spadá do kategorie vibrací. Pokud vibrace těchto intervalů či akordů tvoří „čistý“ zvuk, nazýváme to shodou – konsonancí. Např. stupnice – nejdokonalejší harmonie, protože jde jen o 2 tóny nikoli o druhořadé frekvence. I netréované ucho rozezná harmonický a disharmonický akord. Harmonická hudba vyvolává stabilitu a poklid a disharmonická naopak napětí a odhodlání vedoucí k vyřešení opět v harmonickém zvuku.

Zvláště pak element Rytmu hudby je předně přirozeně cyklický a vytváří jakýsi časový měřič. Existují 2 základní aranžmá, na nichž byly založeny dřívější časovače. Jedná se o 2/4 rytmus (včetně 4/4 cyklu a 3/4 rytmus, zvlášť zdůrazňovaný jako počítání 1 a důraz na 2., opět 3 – počítání – jako příprava pro důraz na 1. atd. Ve většině případů se onen důraz na 2. většinou nepostřehne. Právě z těchto nepozorovatelných důrazů vyplývá negativní vliv na člověka. Styl „Swing“ začal jednoduše přestěhováním důrazu do nepřirozených pozic 2 a 4. doby – u 4/4 taktu. To začalo vést k synkopám, polysynkopám a k polyrytmům, ke kterým ještě dojdeme.

Protože je možné tyto prvky hudby použít kladně i zneužít, velmi by napomohl jasný odstup od takových rytmů. Proto uvádíme tabulku s příklady harmonického a disharmonického použití.

Prvek	Harmonické použití	Disharmonické použití
MELODIE	Tak hezká, že člověk nemůže si ji nezpívat	Nemá melodii (potřebuje pomoci)
BARVA TÓNU	Příjemná a jasná	Drsný, hrubý, nečistý hlas
HARMONIE	Čistá, harmonické akordy Korektní intonace	Neladící, hodně disonantních akordů, nesprávná intonace
RYTMUS	Vhodný důraz na 1. dobu Ostatní nástroje i hlas se též podřizují jednotnému rytmu	Časté a stálé synkopy či polyrytmy Monotónní rytmus přehlušující melodii i slova

Prvek	Harmonické použití	Disharmonické použití
TEMPO	Mezi 60-120 úderů za minutu V souhlasu s lidským tepem Převážně 70-80/min.; Frázované	Příliš pomalé, nebo příliš rychlé
SLOVA	Biblicky korektní; Pozitivní	Stále se opakující, Sentimentální Biblicky nekorektní
PREZENTACE /VYSTOUPENÍ	Přirozené; Ze srdce Nepředstírané; Vyvyšující Krista i Jeho způsob vystupování	Divadelnické, Hrané Vyvyšující hudebníky

Člověk a hudba

Zmínili jsme zázračný vztah mezi různými rytmy a cykly v přírodě. Sledovali jsme jak také lidské tělo může optimálně fungovat pokud různé rytmické cykly operují v dokonalé rovnováze a harmonii. Rozpoznali jsme, že také hudba je složena z rytmických vibrací a cyklů a jejich uspořádání vyvolává buď konsonanci (souzvuk-harmonii) nebo disonanci (disharmonii). Nyní nás čeká úkol rozpoznat harmonický vztah mezi rytmy hudby a rytmy lidského těla a také porozumění proč je nutná tato harmonie.

Budeme sledovat:

- 1) Vliv harmonické a disharmonické hudby na funkce těla
- 2) Účinek harmonické a disharmonické hudby na lidské chování
- 3) Jejich vliv na strukturu a vývoj lidské mysli a těla

„V tomto ohledu definujeme každý vliv a jeho účinek jako harmonický (H) – pokud experimentální důkazy potvrzují, že vyvolává posílení, pozitivní povzbuzení, podporu správné funkce organismu a jakýkoli konstruktivní vliv pro vhodný vývin a funkci tělesných orgánů. Disharmonické podněty (D) pak experimentálně vyvolávají potlačení správné činnosti organismu, jejich omezení, zakrnění a jakkoli destruktivní vlivy pro organismus či jeho různé části.“ Schreckenber and Bird, op. cit., str. 77

Schopnost hudby proniknout

Jak je možné, že hudba vchází a přetváří svá poselství v lidském těle? Každý většinou rozumí základnímu procesu, který probíhá v uchu, kdy se zvukové vlny – vibrace dotýkají ušního bubínku a pak mění na nervové a chemické impulsy, jež jsou registrovány v mysli jako rozdílné druhy zvuků a tónů či hlasů. Co ale většina neví, je že **„kořeny auditoriích (sluchových) nervů jsou daleko obsáhleji distribuované a mají více rozsáhlých spojení, než nervy ostatních smyslových orgánů.... (Díky tomuto rozsáhlému pokrytí) je sotva nějaká funkce těla, jež by nebyla ovlivněna pulsacemi a harmonickými kombinacemi hudebních tónů.“** Edward Podolsky, MUSIC FOR YOUR HEALTH, (New York: Bernard Ackerman, Inc., 1945) str. 26-27

To znamená, že **„HUDBA PŘÍMO ÚTOČÍ NA NERVOVÝ SYSTÉM...“**⁹ Navíc, **hudba, která pro své vniknutí do organismu není závislá na mozku a jeho centru úsudku, může prostřednictvím thalamu – vysílači všech emocí – vyprodukovat dojmy, pocity, vzrušení, zdání a jisté vjemy. Jakmile stimul dosáhne thalamu, automaticky dochází k invazi do mozku.“**⁹

Důležitost těchto zákonitostí není možné podcenit. Hudba totiž obchází centra úsudku a ovlivňuje především centra emocionálních reakcí, díky podráždění thalamu. Jiní vědci zdůrazňují, že „vliv hudby díky podráždění auditorních (ušních) nervů – ovlivňuje především **autonomní nervový systém**. (tj. Vegetativní nervy - fungující nezávisle na vědomí. Způsobují podráždění (sympatikus) nebo zpomalení (parasympatikus) činnosti srdce, cév, průdušek, pohlavních orgánů, jater, zornic, pocení, teploty, metabolismu apod.)“¹⁰ Auditorní (zvukové) stimuly tedy přímo ovlivňují nervový systém a skrze něj celý organismus.

Funkční změny orgánů

V kterých oblastech můžeme očekávat funkční změny? Těmi nejdůležitějšími jsou A) NERVY celého organismu a B) EMOCE změněné díky podráždění THALAMU. Tím je následně ovlivněn

tlukot srdce, dýchání, krevní tlak, trávení, rovnováha hormonů, elektrolytu, stejně jako emoce, nálady a postoje.“ Viz. Obr. Autonomní nervový systém.

Vystavení se Harmonické hudbě zesiluje rytmické cykly těla, vyvažuje procesy, synchronizuje nervové poselství, vnáší nálady a emoce do zbytkového stavu homeostáze (tělesné rovnováhy) a posiluje koordinaci.

Naopak Disharmonická hudba, ať už díky napětí způsobenému disonancí, „hlukem“ nebo nepřírozenými zhoupanutími špatně položených rytmických důrazů, synkopami, polyrytmy nebo nevhodným tempem může vyústit v mnoho tělesných změn včetně změny srdečního rytmu s jeho doprovodnou změnou srdečního tlaku, v přehnanou stimulaci hormonů (především opiátů a endorfinů), jež způsobují změnu stavu vědomí od pouhého veselí až po ztrátu vědomí či nesprávné trávení. „Neurologové se snažili potlačit toto rytmické vnímání mozku, ovšem byli neúspěšní, až na stav celkového znecitlivění mozku. Jakékoli užívání drog působí na jednu či druhou mozkovou hemisféru, či na mnoho mozkových oblastí, přesto však nezbavuje pacienta schopnosti počítat si nebo počukávat do rytmu.“¹²

V dávných i v moderních civilizacích pomáhala hudba synchronizovat pohyby lidí. (Lidové písně při práci, pochodování vojáků, tanec...). Experimenty na pracovištích ukázaly, že hudební rytmus má vliv na preciznost a přesnost práce. Speciálně vybraná hudba zvyšuje pracovní schopnost svalů. Zároveň také tempo pohybů pracovníka se mění se změnou tempa hudby. Ale např. pokud je rytmus rozdílný od rytmu psaní na stroji, snižuje se přesnost. Stejně ztráty koordinace se dosahuje mícháním rytmických stimulů jako např. blikajícího světla, je-li rytmus pulsace nejednotný s rytmem hudby. V takových podmínkách se lidské pohyby stávají nevyzpytatelné a nepravidelně trhavé.

Pozadí těchto zjevných manipulací je v tom, že „Zvukové vlny ovlivňují nervový systém a skrze něj dávají v rytmických sekvencích šoky svalům a způsobují jejich kontrakce. Tím působí trhavé pohyby rukou či nohou. Zabránit této reakci může pro některé znamenat doslova vědomé zkrocení svalů.“ Je zjevné, že tělo odpovídá na podněty bez vědomého použití úsudku a můžeme tedy očekávat účinek na něj podle toho, jestli je přicházející rytmus v souladu s rytmem těla.

Ukázka podřízení se vnějšímu rytmu je např. při pochodu vojáků. I když má každý člověk své vlastní tempo kroků, díky počítání se vojáci sjednotí. Totéž se děje díky rytmu v písni při tanci – takže tanečník i tanečnice se podle něj sjednotí. Bez něj by totiž každý tancoval tempem svých „vnitřních“ tikajících hodin.

Kdy se zachází příliš daleko?

Dosud jsme objasnili, že tělo je hluboce rytmický celek a každý jednotlivec má své vlastní tikot rytmů pro dosažení své homeostáze (rovnováhy). Tyto **individuální rytmy mohou být** dobrovolně podřízeny nebo **převáženy venkovními rytmickými stimuly**. Pokud zaměníme přirozené tělesné rytmické cykly tím, že je jednoduše vystavíme venkovním stimulům, jež jsou navíc každý rozdílného tempa a rytmu, měli bychom se ptát: Do jaké míry je toto přeprogramování bezpečné?

V jednom článku o tom bylo napsáno: „Člověk je ve své podstatě rytmická bytost... Dýchání, tlukot srdce, řeč, chůze – v tom všem máme vlastní rytmus. Také mozkové hemisféry jsou v neustálém rytmu houpání dnem i nocí. **Abychom zachovali stav vyrovnaného zdraví a pocit dobré pohody, je nezbytné, aby se člověk nevystavoval často jakémukoli rytmu, jež není v souladu s jeho vlastním přirozeným tělesným rytmem.**“¹⁷

Většina výzkumů se zaměřuje právě na tuto kompatibilitu mezi tělesným rytmem a externím rytmem hudby a zdůrazňuje, že právě toto je nejdůležitější prvek hudby, bořící či posilující harmonickou integritu (celistvost) člověka. Pokud je tempo hudby rychlejší, než tělesné tempo, výsledkem bude všeobecné zrychlení funkcí až k jejich předráždění. Pro hudbu s velmi pomalým tempem zase platí opak. Tyto výsledky vedly mnohé k závěru, že „tempo je tím nejdůležitějším faktorem pro činnost srdce i mozku. Naše srdce bijí průměrně 70-80 krát za minutu. Většina tradiční západní hudby splňuje právě toto tempo.“¹⁸

Takže kdy vlastně můžeme zacházet příliš daleko? **Jakákoli vydráždění či útlum, jež nutí tělo bojovat o svou rovnováhu, je zacházením příliš daleko.** Přirozeně dopad na tělo – ať okamžitý nebo trvajícím, závisí na délce vystavení se nepřirozenému rytmu, na míře odchýlení od správné normy i na osobní síle či hranici pro odolání cizím stavům organismu. To platí o každém druhu v živočišné říši a neméně známé je to také ve světě techniky – příliš málo elektrického proudu pro vstup do nějakého

zařízení prostě nefunguje, zároveň ale příliš mnoho proudu „usmaží“ pojistky a znehodnotí celý přístroj.

Vliv na chování

Při zdravém stavu mentální, fyzické i emocionální rovnováhy můžeme očekávat, že také náš úsudek a naše rozhodovací schopnosti budou vyrovnané, klidné a pod kontrolou. Říkáme, že mají správnou funkci. Malé traumatické situace je velmi nevychýlí. Z vnějšího pohledu se zdají být vyvážené. Tyto vlastnosti jsou velmi důležité zvláště pro vedoucí osobnosti, protože u nich je nesmírně důležitá stabilita a pocit bezpečí. Harmonická hudba posiluje tento stav rovnováhy.

Opačnou stranou této zákonitosti je ovšem velmi rozdílný obraz. Jedna z funkčních změn u disharmonické hudby je vyloučení příliš velkého množství opiátů a jiných hormonů. To vytváří přehnaně nabitý emocionální stav. Některé emoce k nám přicházejí tak, že je jednoduše rozeznáme – např. strach z nehody nebo z blízkosti ohně či jiného ohrožení. Slyšíme jak nám bije srdce, cítíme studený pot a doslova se sebou bojujeme, abychom zůstali klidní. Kdybychom ztratili kontrolu, kdyby nás tělo nebylo schopno přivést zpět do stádia homeostáze (rovnováhy), mohli bychom udělat spoustu nerozumných věcí, nebo bychom mohli upadnout do bezvědomí či šoku.

Ale jiné emocionální „vrcholy“ se k nám přihrádají velmi nepozorovaně. Jako například emocionální vyvrcholení sentimentální nerealistické romantické lásky – stavu tak zjevnému všem kolem a přitom tak zdánlivě neškodnému pro ty v ní zabředlé. V tomto stavu může člověk dostat jeden logický důvod za druhým, jasné důkazy, dokonce úplatky, ponížení či výprask – ale v 9 případech z 10 to bude pokračovat, dokud onen emocionální vrchol nevyhoří. Úsudek je narušen, důležitá rozhodnutí jsou otřesena, a následuje nevhodné jednání. Ve skutečnosti nejzjevnější důkaz emocionálního rozrušení je nevhodné jednání. 19

Proces, kdy se tělo snaží udržet homeostázi emocí nazýváme inhibiční (potlačující) a excitatorní (vzrušující) proces. Jednoduše inhibitor je jako brzda u auta a vzruch je jako plyn. Pokud používáme jak brzdy, tak plyn dohromady, tak se auto nemůže plynule pohybovat vpřed. Takovému emocionálnímu stavu říkáme NEURÓZA. To je stav odchýleného jednání jako např. extrémní zahleděnost do nitra (introverze), sklíčenost, deprese, nervozita, divoké nepředpokladatelné jednání či agresivita. Tento stav může také způsobovat hyperaktivitu, zvýšenou davovou psychózu, abnormální strach, špatné postoje, otupělost, apatii, lenost, snížení paměti a učících procesů.

Ten poslední fakt zvláště ohromil učitele a vychovatele. „Bylo zjištěno, že rocková hudba je disharmonická vůči tělesným rytmům a že způsobuje poruchy chování včetně problémů s učením a pamětí. Proto se rozšířila velmi logická rada – Nestudujte při poslechu rockové hudby!“ 20 Mnozí si také „povšimli, že jelikož rock je často jediný druh hudby, který většina poslouchá, bylo by moudré pro lepší učení vůbec jej neposlouchat.“ 21 Tyto poruchy způsobené disharmonickou hudbou mohou sahát od horečnatého vzrušení až k záchvatům 23, od sklonům k sebevraždám až k divoké agresivitě. Ať je schopnost mysli vyrovnávat tyto výkyvy velká nebo malá, ať je úsudek narušen málo nebo hodně a chování narušeno krátce či dlouhodobě, faktem je, že pokud jsme ve stavu emocionální nerovnováhy, NEMŮŽEME DŮVĚŘOVAT SVÉMU ÚSUDKU. Naše chování se tím odchyluje od normálu.

Ovšem oslabený úsudek a narušené jednání si často neuvědomují ti, kteří jsou hudbou ovlivněni, jako spíše ti kolem nich. Jejich rovnováha a vnitřní harmonie je natolik narušena, že nejsou často schopni zdravého úsudku. Naneštěstí se tato nerovnováha projevuje nejen ve vztazích ke společnosti, ale také k Bohu.

Účinky hudby – shrnutí

1. Hudba ovlivňuje společnost. Buď ji povznáší nebo degraduje.
2. Celé Boží stvoření je harmonické a rytmické.
3. Člověk je ve své podstatě rytmická bytost.
4. Každý prvek hudby vytváří rytmus.
5. Hudba přímo ovlivňuje rytmické procesy člověka prostřednictvím nervového systému a OBCHÁZÍ VYŠŠÍ CENTRA ROZUMU A ÚSUDKU díky bohatému pokrytí auditorními nervy.

6. Hudba přímo ovlivňuje autonomní nervový systém a má tak potenciál ovlivnit všechny jeho součásti.
7. Člověk má v těle systém vyrovnávání extrémů do normálu (homeostáze), což se děje v průběhu procesu vzruchu a jeho potlačení (inhibitor – excitator), který je ovlivněn stresovými podněty zahrnujícími rytmické či cyklické rušení disharmonických zvuků.
8. Když dojde k narušení homeostáze a tělo nemůže dostatečně rychle napravit nějaký extrémní podnět, dostaví se poruchy jednání jako např. hyperaktivita, agresivita, oslabený úsudek, zvýšená davová psychóza, zhoršení paměti a procesů učení, podlomení zdraví, abnormální strach, špatné postoje a letargické – otupělé, lhostejné jednání.
9. Tyto vlivy působí na každou lidskou bytost neohledně na etnický původ či kulturní pozadí. Protože hudba obchází vyšší centra rozumu a úsudku, jsou tyto účinky všeobecné pro každého savce. 24
10. Vědomým zapojením vyšších rozhodovacích center může člověk do určité míry omezit tyto účinky a to pouze tehdy, poslouchá-li hudbu s kriticky zkoumavým postojem.“ 25

Zhroucení mozkových struktur

V roce 1988 konali vědci Priensted University – neurolog, Dr. Schereckenberg a fyzik, Dr. Bird studii o účincích disharmonických rytmů na nervové buňky pokusných zvířat. Protože se v tomto ohledu do té doby neuskutečnily žádné testy, které by prokázaly jaký druh hudby je harmonický či disharmonický vůči tělesnému rytmu, viděli jako nezbytné, aby provedli úvodní studii. Tato laboratorní studie potvrdila zajímavý fakt – a to, že klasická hudba obsahuje všechny komponenty hudby synchronizované do rytmických vzorců a vytváří tak atmosféru harmonických zvuků. Naopak, že hudba, kde všechny prvky nebyly synchronizovány, vytvářela rytmus typický pro polyrytmus Afrických stylů či pro dnešní synkopický západní Rock’n roll vytvářela atmosféru disharmonických zvuků. 26

Studie

36 pokusných myšek bylo brzy po narození rozděleno do 3 kategorií. 1. skupina byla Kontrolní – byly to myšky, které byly vystaveny pouze běžným zvukům a žádné hudbě. 2. skupina – Harmonická, byla skupina myši vystavených rytmům s přirozeným tělesným rytmem a 3. skupina – Disharmonická, byla vystavena hudbě s odlišným rytmem, než je rytmus těla. 2 měsíce byly tyto myšky vystaveny dnem i nocí hudbě typické pro danou skupinu. Intenzita zvuku byla zachována na 80-85 decibelech. Kontrolní skupina měla relativně klidný pokoj s běžným zvukem v hodnotě 75 decibelů. Podmínky kletí, krmení, světlo apod. byly identické ve všech 3 případech.

Po těchto 2 měsících vystavení se zvukům se 4 myškám z každé kategorie vypreparovaly mozky a pečlivě uschovali v mrazáku pro porovnání s ostatními staršími myškami.

Ostatních 24 myši bylo vystaveno 3 týdennímu tréninku v bludišti. Pak dostaly opět 3 týdny odpočinku, během kterých nemusely k jídlu procházet bludištěm. Potom následovalo období dalších 3 týdnů, kdy byly myšky znovu trénovány, aby si zapamatovaly, co se naučily. V této době se pečlivě sledovaly změny či konflikty mezi myškami. Na konci byly také mozky těchto myšek vypreparovány a studovány spolu s předchozími 12.

Výsledky studie

1. Kontrolní a Harmonická skupina byly velmi podobné, nebyly mezi nimi podstatné rozdíly. Jejich dendrity i neurity byly bohatě rozvětvené, dlouhé a vytvářející mnohočetné spoje.
2. U Disharmonické skupiny byly zřetelné následné změny:
 - a) Abnormální větvení neuronových dendritů – zkrácené a nerozvětvené spoje
 - b) Významné zvýšení messengerRNK kyseliny
 - c) Významné snížení uchování naučeného, zhoršená paměť
 - d) Hyperaktivita
 - e) Agresivita (během 3 měsíců úvodních testů se některé myši uchýlily ke kanibalismu)
 - f) Otopělost, netečnost, nepozornost

Tyto výsledky se dají shrnout 2 výroky: Hudba nesouladná s rytmem lidského těla způsobuje poškození mozkových nervů a degradaci chování. 27

Jelikož tedy tělo dělá jen to, co mu přikáže mozek, reagují tělesné orgány na hudbu prostřednictvím centra, jež přijímá stimuly emocí, vzrušení a citů - thalamu. Hudba obchází mozková centra rozumu, inteligence a úsudku. Dr. Schulian a Schopen to vysvětlují takto: „Jakmile se stimul dokáže dostat k talamu, je automaticky ZASAŽENO ŘÍDÍCÍ CENTRUM MOZKU a pokud stimul určitou dobu trvá, je takto navázán bližší kontakt s řídicím centrem mozku a reálným světem.“ Hudba a medicína str. 27 Časopis Time dodává: „Hypnotický rytmus vytváří jakési podivné kouzlo. Řada tanečníků přestává vnímat lidi kolem sebe. Odpojují se od svých partnerů, ztrácejí zábrany, mají sklený zrak a najednou jakoby plavali v moři zvuku.“ Van de Wall shrnuje vliv hudby na tělo: „Velká část toho z hudby, čemu říkáme, že je neodolatelná je to, že reagujeme na sensorickoúmotorické úrovni. Nervy přenášejí poselství hudby do různých částí těla. Zvukové vibrace, které působí na nervovou soustavu a přes ni dál, dávají v rytmickém sledu „rány“ svalům, což způsobuje, že se svaly stahují a uvádějí naše ruce a nohy do pohybu. Automatické svalové reakce způsobují, že mnoho lidí při poslouchání hudby dělá nějaké pohyby, jinak by museli své svalové reakce úmyslně potlačovat.“ Z knihy Hudba v nemocnicích.

Hudba tedy přes telegrafní síť nervů zasahuje každou část těla a dokáže předávat příslušné příkazy k chování podle emocionálních stimulů v ní zapsaných. Alice English Monsarratová v článku Hudba – uklidňující prostředek, sedativum nebo divoká bestie napsala: „Disharmonické vysoké tóny hrané pravou rukou na klávesovém nástroji s postupně se zvyšující rychlostí přes neodbytně pravidelný takt udávaný levou rukou dovádí téměř k šílenství. Tyto tóny mohou mít stejně rozkladný a téměř hysterizující účinek na organismus, jako kdyby se člověk snažil celý bez sebe vyrazit současně dvěma směry najednou. Každý psychiatr ví, že právě tato vzájemně protichůdná nutkání vyvolávaná emocemi a ženoucí člověka dvěma různými směry najednou pomáhá plnit naše psychiatrické léčebny lidskými ruinami.“

Závěr

Rytmus je řídicí stimul, jemuž se naše tělo podřizuje. Jedinou naší volbou je to, jakému rytmu se vystavíme – zda tomu, jenž produkuje harmonii nebo tomu jež harmonii ničí. Na rozdíl od toho, čemu jsme v minulosti věřili, V HUDBĚ SKUTEČNĚ NEEEXISTUJE STŘEDNÍ CESTA. Buď totiž posiluje Stvořitelův záměr spolu se snahou těla vyrovnávat optimální harmonii a rovnováhu, 28 nebo narušuje rovnováhu tak nezbytnou pro naše mentální, emocionální i duchovní zdraví. Je buď povznášející nebo degradující.

Svou prastarou metodou postupně sílicího působení se satanu podařilo zničit jemnou rozlišovací schopnost věřících a vetřít se s těmito smyslnými hudebními tóny i do některých sborů ASD. Jaký triumf pro ďábla, když dokáže podkopávat vznešené zásady církve posledních dnů! Jakékoli směšování duchovního a tělesného přináší hanbu lidem kteří jsou vyvoleni pro hlásání posledního varovného poselství Boha. Kéž si zvolíme navěky spolupracovat s naším Stvořitelem, aby se mohla naplnit Jeho touha pro náš život: Abychom se rozvíjeli podle Jeho Podoby a přitom měli život a prožívali ho v hojnosti.

GOSPEL ROCK A „CIZÍ OHENĚ“

Zvláštní a tajemný projev charismatického katolicismu se začal projevovat masovým mluvením v nesrozumitelných jazycích. Mnoho protestantských skupin následovalo toto hnutí. Teorie tajemného vychvácení nejprve uvedená Jezuitským knězem Riberou ze Salamanca ve Španělsku roku 1585 zahájila nové velké protestantské probuzení. Začaly se rozšiřovat citová setkávání za povzbuzování doteků, tance a naslouchání folku, rocku, jazzu, stejně jako mše pro homosexuály. Když toto nové probuzení zaklepalo také na dveře naší církve, byli mnozí zdrženliví, ovšem jiní tolerantní, abychom mohli zachránit lidi z onoho druhého tábora.

Historie manifestací „Ducha“ a jejich odraz v hudbě

Bible říká v 1.Sam 15:23, že Vzдор je jako hříšné věštění a svéhlavost jako kouzla. Satan byl první původce vzdoru a vzpoury. Jeho systém uctívání – modloslužba – byl vždy plný čarodějnictví, orgií, stavů mimo vědomí a hudby jež doprovázela a posilovala dojem z nejrůznějších rituálů. 1

Když se moderní historikové snažili najít kořeny dnešní v mnohém podobné bohoslužby a hudby, našli stopy až ve starověkém Egyptě. Odtud se rozšířila do západní Afriky – Dahomey (sídla

oblasti Voodoo 2) a do Konga.³ Díky nešťastnému otrokářskému řádu se tyto formy uctívání dostaly do západní Indie, Jižní, střední i severní Ameriky. „Mnoho afrických, karibských a rodilých amerických kmenů používalo BUBNY JAKO POSVÁTNE NÁSTROJE , nezbytné pro jejich rituály a ceremonie. Jejich primitivní bubeníci se učili jak vyvolat fyziologické stavy, jako jsou extáze, halucinace, záchvaty a ztráta vědomí.“⁵ Pro křesťany byl tento druh pohanské hudby s polyrytmu bubnů a s tanci příliš hrubý a vulgární, než aby jej tolerovali. Ovšem při jejich snaze obrátit černošské sousedy se pokusili zkloubit obě kultury a tak vznikly spirituály a gospely.

Další nový styl, jež ovlivnil svými rytmickými důrazy byl Jazz. Tento styl opět nerespektoval mnohé zákonitosti hudby. Během 50 let to byla dominantní forma černošské hudby. Podobné principy přebral také Blues, jež vyšel ze spirituálů a gospelů. Brzy i ostatní hudebníci přebrali hudební prvky těchto stylů a stávali se stále více populárnějšími. Bili mezi nimi Elvis Presley, Jerry Lee Lewis, Gene Vincent, Buddy Holly, Bill Haley a jiní. Jejich hudba se postupně přestala nazývat rytmus nebo blues ale byla známá od jménem Rock and roll.“¹⁴ Byla to převážně taneční hudba. Byla přijata jako spojnice pro dospívající, jako příležitost pro agresivitu a všeobecný moderní standart. Její neústupný rytmus a vlečící se blues ... si nárokovaly fyziologické reakce. „Takže hrubá přímá synkopace rock and rollu se fyzicky projevila ve snaze uvolnit se, pošlapat staré formy a skutečně projeviti pocity. Sami hudebníci se u hraní pohybovali a tančili, žebrajice po posluchačích aby i oni odhodili své zábrany.“¹⁶

Od 60. let se rock stává více než hudebním stylem – ale spíše sociálním a politickým médiem a životním stylem pro mladé muže a ženy. Zahrnuje všechny kultury a šíří se do všech koutů společnosti. Je mocným činitelem černošské hudby i jejich zkušenosti. Díky němu se také rozšířil černošský taneční styl a jejich pocity. Ve své podstatě je to nástroj vzpoury a revoluce, soustředící se na problém utlačení a nespokojení civilizace. Ovšem s novým pocitem sebeosvobození přinesl tento styl také nové problémy – zoufalství, drogy, nevěru a odcizení stabilním, tradičním hodnotám.“

Jak to bylo v pohanství, tak to je dnes v křesťanství

Můžeme si tedy povšimnout, že pohanské rituály s jejich fyzickými účinky na přihlížející se dnes stávají světovým trendem prostřednictvím rocku, který vyvolává tytéž prožitky až do bodu záchvatů, nevědomosti a extázi. ²³

Ještě včera to byla součást modloslužby – posvátných obětí bohům. A dnes? Tato hudba si našla cestu do většiny protestantských i katolických kostelů. Používá se, aby se člověk dostal do duchovního prožitku a odlišného emocionálního stavu. Je tedy nějaký rozdíl? Jeden a dost podstatný. Dříve tato hudba byla používána k oslavování pohanských bůžků a dnes slouží jako základ křesťanských rituálů.

VELKÁ OTÁZKA

Do adventismu se dostává rocková hudba pomaleji než do ostatních církví. Přesto však ve snaze zachránit ostatní pro Ježíše, začíná i naše církve hovořit stejnou hudební řečí.

Otázkou ovšem je zda **můžeme očistit rockovou hudbu s jejími vbudovanými prostředky pro vzpouru, pošlapávání standardů, morálky a úsudku, jen tím, že k ní dáme náboženská slova?** Nebo je to spojování svatého s nesvatým a nerozlišování čistého od nečistého? (Ez 22, 26-28) Pokud je tato hudba ve své podstatě nečistá, nejedná se o to, čemu Bible říká Babylon? Je možné, že přijmáme Babylon přímo do církve, která káže „Babylon padl, vyjděte z něj.“

Druhá otázka je zda **církev do jistého stupně prožila změny chování a postojů, které jsou charakteristické u jiných světských skupin?** Je nárůst rozvodů a opětných sňatků, snížení úrovně zbožnosti a morálky, duch neochoty podřídit se autoritám v církvi i mimo ni a k autoritě Boha a Jeho proroků, tříštění učení církve falešnými naukami, jsou toto jasně důkazy, že prožíváme zřetelný sestupný trend?

Jedovatá směsice

Kdykoli byla tato nebezpečná hudba spojena s uctíváním Boha ať už uvnitř naší církve nebo mimo ni, bylo to vždy doprovázeno falešnými naukami. Například v onom silném Letničném hnutí – s jejich zvláštní hudbou, spirituální vírou a různými extatickými projevy.

K Adventistům se tato hudba dostala na stanovém shromáždění v Indianě. Psal se rok 1900. Poslechněte si některé z výpovědí o tomto setkání.

„Mají velký buben a 2 tamburíny, velkou basu, 2 housle, flétnu, organ a několik hlasů. Mají zahradu pálivých koření místo svého zpěvníku (mimořádně to je zpěvník Letničních církví) a hrají taneční hudbu se svatými slovy. Nikdy nepoužívali naše vlastní sborové zpěvníky, pouze když mluvil starší Breče nebo Haskell. Křičí Ámen, Chvála Pánu, Sláva Bohu – tak jako služba Armády spásy. To doslova vyvádí z rovnováhy. Učení mají správné. Ovšem nešťastné duše jsou opravdu zmateny.“ (Hetty H. Haskel, Letter to Miss Sara McInterfer, September 17, 1900).

„Minulou sobotu si vzali dopolední setkání a také kázání v 11 hodin a zavolali je do předu ke kazatelně. Nešťastné duše se tam stádovitě shromáždili až jich byly 3 řady. Kazatelé nepřestali své pokřiky, spíše bych měla říci ječení. Pozvali staršího Breeda a Haskella, aby jim přišli pomoci ke kazatelně. Bratr Breed se snažil s některými mluvit, ale cítil se tak cizí, že vstal a podíval se kolem. Starší Haskell opustil stan a šel do stanu našeho. Nakonec si udělali zvláštní chvíli pro modlitbu. Po ní se postavili a radostně volali Chvála Pánu, Sláva! Padli si do náručí, políbili se a potřásli si rukama. Nechali pak svou hudbu pokračovat i s tím rámusem, dokud většina z nich nevypadala jako blázni.“ (Haskel, letter to E.G.W., 22.9.1900)

Bude se to opět opakovat

Během rozvoje tohoto divného hnutí byla EGW v Austrálii. Vrátila se do Ameriky stejný měsíc, kdy probíhalo stanové shromáždění – 13. 23. 9.1900. Když dorazila domů, našla dopisy, jež na ni čekaly, ohledně divné hudby na shromáždění. 10. 9. napsala odpověď. Některé myšlenky z této odpovědi jsou velmi zajímavé:

2 SM 2, 36-38 „To co jsi mi popisoval, že se dělo v Indianě, mi ukázal Pán, že se bude dít zase těsně před koncem doby milosti. Budou projevy nejrůznějších nečistých způsobů. Bude se křičet s bubny, hudbou a tancem. Smysly myslících lidí budou tak zmateny, že jim nebude možné důvěřovat, že udělají správná rozhodnutí a říkají tomu „Působení ducha sávtého.“

Zmatek hluku, šokující smysly a kazící ty kteří se chovají správně. Jak by to mohlo být pozehnáním? Síly satanských bytostí se smíchají s rámusem a hlukem, aby vytvořili karneval, jež někteří nazývají mocné působení Ducha svatého.

Když setkání skončí, tak to dobré, co se má vykonat a co mělo být vykonáno představením posvátných pravd nebude moci být naplněno. Ti, kteří se účastní na údajném probuzení získávají dojmy, které vedou k nestabilnímu unášení se do extrémů. Už nemohou říci to, co dříve věřili ohledně biblických principů. **TAKOVÉMU DRUHU BOHOSLUŽBY BY NEMĚLO BÝT DÁNO ŽÁDNÉ POVZBUZENÍ. SATAN TAM PŮSOBÍ HŘMOT A ZMATEK, PŘITOM SE JEDNÁ O HUDBU, KTERÁ KDYBY BYLA ZAHRÁNA SPRÁVNĚ, MOHLA BY BÝT CHVÁLOU A OSLAVOU BOHA.** Ale satan působí její účinky jako jedovaté bodnutí hada.

Tyto věci, které se vyskytovaly v minulosti, se zopakují i v budoucnosti. Satan udělá hudbu pastí v tom jak je vedena a produkována. Bůh volá na svůj lid, který má před sebou světlo v Božím Slově a ve Svědectvích, aby četli, zvažovali a dbali Jeho pokynů. Bylo nám dáno jasné naučení, aby tomu každý mohl rozumět. Ale v nepřekonatelne touze přinést něco nového vznikají nová, cizí učení a podstatně ničí vliv těch, kteří by byli silou pro dobro, pokud by se drželi pevně své víry, tak jak ji získali na počátku a důvěřovali v pravdu, jež jim Pán dal.“ EGW, Selected Messages, Vol. 2, str. 36-38

V jiném komentáři k této zkušenosti Ellen White napsala: „Byli uneseni spiritistickým klamem. ... Pokud bychom uskutečnily plány, které by někteří chtěli, abychom uskutečnili, byly by zformovány skupiny, jež by přinesly spiritistické projevy a popletli by víru mnohých.“ EGW, Evangelizace 595

Povšimněte si scénáře – Hudba byla používána aby zmátla mysl jinak racionálních lidí. V takových případech nejsou důvěryhodní pro vyřčení správných rozhodnutí. „Získali dojmy, jež je odvádějí pryč a už nemohou říci to, čemu věřili dříve ohledně principů Bible.“

1 T 506 „Satan nemá námitky proti hudbě, pokud z něj můe učinit prostředek kterým si získá přístup do myslí mladých lidí. 1 T 497 -On ví, které orgány má vzrušit, aby podnítl, ovládl a okouzлил mysl. Rady k rodičům, učitelům a studentům str 235 – Přirozená mysl má sklony k požitkářství a sebeuspokojování., str. 27 – Jak se to hodí satanovu záměru, vytváří u lidí okouzující pocity. 1T 510 – Ten kdo ve svém nitru prožívá stálou přítomnost Spasitele, nebude Ho před ostatními zneuctívát produkováním tónů, které odvracejí mysl od Boha a nebe k lehkovážným a ničemným věcem. – Hudba má tedy vliv na navození atmosféry a některé z lehkovážných populárních písní nebudou to

nejvhodnější pro Boží děti. 1T 497 Hudba lehkého žánru a populární hudba namísto podněcování ke svatosti a duchovnosti je prostředkem odvádění mysli od pravdy.

EGW popisuje vliv hudby v 1T506 – působí příjemné pobláznění, 4T 653 zničení představitosti, obsahuje přebytek nadšení a jistý druh vnější inspirace. Připravuje posluchače na nesvaté myšlenky a činy. CPTS 339.

„Cítím velké obavy, když vidím bezuzdnost mladých lidí, kteří vyznávají, že věří. Bůh není v jejich myslích. Jejich mysl je naplněna nesmysly. Jejich konverzace je prázdná. Mají dychtivé uši pro hudbu a satan ví, které orgány hudbou vzrušit, aby okouznil mysl, tak aby netoužila po Kristu.“
Hlas, hudba a řeč, EGW

Nejvíce rozrušující část tohoto poselství je náznak, že my se nebudeme chtít naučit se tuto lekci. Že v oblasti volby správné hudby zopakujeme chyby, jichž jsme se dopustili v minulosti. „Bude slyšet křik s bubny, hudbou a tancem těsně před koncem doby milosti.“ Je zajímavé že starý Izrael měl ten stejný problém těsně před tím, než vešel do zaslíbené země. Byli zlákáni hudbou a potom svedeni k imorálnosti a pohanské modloslužbě – 2 Moj 32. Bible nám říká, že to vše bylo napsáno pro naše poučení. Necháme se těmito prorockými napomenutími poučit v dnešní církvi?

Slyšíme dnes ve sborech taneční nápěvy s posvátnými slovy? Slyšíme tam křičení? Slyšíme rytmus bubnů? Možná to nevidíme, protože Satan pracuje velmi obezřetně. On zná dar prorocství, proto mnohdy skrývá bubny v malých dávkách – zvláště u komerčně vytvořených doprovodů a instrumentálních skladeb.

Myslíte si, že jsme blízko době milosti? Sami posuďte. Ovšem pro vaše dobro a pro spásu vašeho sboru a pro Boží věc, prosím pečlivě zvažte tuto záležitost. Hledejte Boží vůli na modlitbách a rozhodněte se stát mezi těmi, jež uslyší slova: „Vítejte doma děti, vy jež jste byli i v malém věrní, učiním vás vládci nad mnohým. Vejděte do radosti svého Pána.“ (Mat 25,21).

Generální konference vydala pravidla pro používání hudby v ASD sborech. Bylo by moudré seznámit se s jejím posvátným posláním nepřehnaným hlukem a vystříhání se nezdravých rytmů – viz. Guidelines Toward a Seventh-day Adventist Philosophy of Music.

David a jeho tanec – viz. 150 žalm – tyto projevy (tleskání, tanec, cimbály a bubny) se používaly během oslav na ulicích a nikoli ve svatyni. To, co bylo přijatelné během festivalů, nebylo přijatelné v chrámu – viz. Rozdíl mezi festivalem a Dnem smíření. I v písmu je velký rozdíl mezi oslavou a Bohoslužbou. Jedno bylo mimo chrám a jedno v něm. Jedno bylo radostné a hravé, druhé posvátné a zjevující úctu. Když Izrael uctíval zlaté tele, zněla Mojžíšovi ta hudba jako zvuk festivalů. Ex 33,18. Slovo tanec má v SZ více významů. Často to znamená refrén či sbor a někdy také poskakování radosti. Ne vždy je jasné který význam se myslí.

Reakce na knihu Notes on Music:

Georgie E. Rice, Ph.D., Associate Direktor, E.G. White Estate: „Hudba je jedna z mála věcí, která dokáže strhnout emoce a chování člověka. Může jak uklidnit pocuchané nervy a zvednout myšlenky k Bohu, tak také vyburcovat smrtelné vášně. Satan je profesionál v psychologii a používá hudbu, aby získal vstup do mysli lidí, hypnotizuje své oběti a uvěznuje je v hříchu. Koncept prezentovaný v této knize ohledně hudby a její ovládací moci nad myslí i duší by měl být velmi pečlivě zvážen každým, kdo bere vážně své spasení.“

Možnost objednání knihy Brian S. Neumanna – Od Rock´n Rollu k skale vekov v nakladatelství:

Advent – Orion, Šafárikova 9, 038 01 Vrútky

Email:adventorion@adventorion.sk